



REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 22. maja 2017. godine
Br. ref.:RK1065/17

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI26/16

Podnosilac

Januz Fazliju

**Zahtev za ocenom ustavnosti presude AC-I-14-0311-A0001-A0023
Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja
koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju od 15. jula
2015. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Bekim Sejdiu, sudija Selvete Gërzhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Januz Fazliju iz Prištine (u daljem tekstu: podnosilac).

Osporena odluka

2. Podnosilac osporava presudu [AC-I-14-0311-A0001-A0023] Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: Žalbeno veće) od 15. jula 2015. godine. Presuda je podnosiocu uručena 17. oktobra 2015. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti presude Žalbenog veća kojom su, navodno, podnosiocu povređena prava iz člana 21. (Opšta načela), člana 22. (Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata), člana 24. (Jednakost pred zakonom) u vezi sa članom 3. (Jednakost pred zakonom), člana 31. (Pravo na pravično i nepristrasno suđenje) člana 53. (Tumačenje odredbi ljudskih prava) i člana 54. [Sudska zaštita prava] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, član 49. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilo 29 Poslovnika o radu Ustavnog suda (u daljem tekstu: Poslovnik o radu).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 8. februara 2016. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 14. marta 2016. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Altaya Suroya za sudiju izvestioca. Istog dana, predsednica Suda je imenovala i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Snezhana Botusharova (predsedavajuća), Bekim Sejdiu i Selvete Gërxhaliu-Krasniqi.
7. Dana 15. aprila 2016. godine, Sud je obavestio podnosioca i Žalbeno veće o registraciji zahteva.
8. Dana 02. maja 2017. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i iznelo Sudu preporuku o neprihvatljivosti.

Pregled činjenica

9. Podnosilac je bio radnik Društvenog preduzeća „Voćar“ (u daljem tekstu: „DP Voćar“) u periodu od 1. oktobra 1984. godine pa do 1. januara 1994. godine.
10. Dana 1. januara 1994. godine, uprava „DP Voćar“ je rešenjem [br. 31/94], podnosioca poslala na neplaćeni odmor u trajanju od 24 meseca.
11. Tokom 2007. godine, podnosilac je podneo tužbu protiv „DP Voćar“ Opštinskom sudu u Prištini, tražeći poništenje rešenja tuženog [br. 31/94] od 1. januara 1994. godine i isplatu naknade za izgubljenu dobit.

12. Dana 2. maja. 2007. godine, Kosovska agencija za privatizaciju (u daljem tekstu: KAP) je krenula u proces privatizacije „DP Voćar“.
13. Dana 22. marta 2011. godine Opštinski sud u Prištini je rešenjem [Cl.br.464/07] prekinuo postupak po ovom pitanju, na osnovu zahteva KAP i člana 277. tačka d) Zakona o parničnom postupku, jer je tuženi „DP Voćar“ pod stečajem protiv koga je počeo likvidacioni postupak.
14. Dana 12. aprila 2011. godine, podnosilac je podneo žalbu Apelacionom sudu na rešenje Opštinskog suda o prekidu postupka.
15. Dana 4. jula 2011. godine, Apelacioni sud je doneo rešenje [Ac.br.2880/2012] kojim je odbio kao neosnovanu žalbu podnosioca i potvrdio rešenje Opštinskog suda, uz obrazloženje: *“Apelacioni sud u potpunosti prihvata takav zaključak prvostepenog suda, zbog činjenice da je KAP dala jedan javni oglas, kao i sa svojim zadnjim dopisom od 10.02.2011. god., isto tako je upoznala da je tuženo preduzeće u postupku likvidacije, tražeći obustavu svih sudskih postupaka protiv ovog preduzeća.”*
16. Dana 21. jula 2011. godine, KAP je objavila konačan spisak radnika koji su stekli pravo na deo prihoda od 20 % ostvarenog privatizacijom „DP Voćar“, na kome se podnosilac nije nalazio.
17. Dana 11. avgusta 2011. godine, podnosilac je podneo žalbu Specijalnom veću Posebne komore Vrhovnog suda za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: Specijalno veće) posle isteka zakonskog roka, tvrdeći da on ima pravo na prihod od 20% od privatizacije.
18. Dana 20. septembra 2011. godine, KAP je poslala svoje komentare na žalbu podnosioca u kojima je istakla da žalilac (podnosilac) ne ispunjava uslove po članu 10.4 Pravilnika UNMIK-a, da bi se kvalifikovao za ostvarivanje prava na raspodelu 20% prihoda od privatizacije „DP Voćar“, jer nije pružio valjane dokaze kojima bi opravdao svoj zahtev.
19. Dana 29. septembra 2014. godine, Specijalizovano veće Posebne komore Vrhovnog suda za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: Specijalizovano veće) je donelo presudu [SCEL-11-0045] kojom je žalbu podnosioca odbilo kao neosnovanu uz obrazloženje:

“Sud je na osnovu spisa predmeta potvrdio da žalilac nije pružio ni jedan materijalni dokaz radi potvrđivanja navoda istaknutih u žalbi. Žalilac ne ispunjava predviđene uslove članom 10.4 Pravilnika UNMIK-a 2003/13 (izmenjen i dopunjen). Zbog ovih razloga, žalba se odbija kao neprihvatljiva.”
20. Dana 27. oktobra 2014. godine, podnosilac je podneo žalbu Žalbenom veću protiv presude Specijalizovanog veća tvrdeći *„da je on izgubio posao zbog privremenih mera političkog sistema tokom 90 godina.“*

21. Dana 15. jula 2015. godine, Žalbeno veće je donelo presudu [AC-I-14-0311-A0001-A0023] kojom je odbacilo žalbu podnosioca. U obrazloženju presude stoji:

„Podnosilac nije pružio ni jedan materijalni dokaz da bi dokazao njegov radni odnos u ovo DP. Specijalno veće je konstatovalo da žalilac nije pružio ni jedan materijalni dokaz da bi dokazao žalbene tvrdnje, zato žalba je odbijena kao neosnovana. Žalbeno veće konstatuje da Odluka Specijalizovanog veća, u vezi sa ovim žaliocem, je ispravna i na zakon zasnovana. Žalilac nije pružio ni jedan materijalni dokaz niti u žalbenom postupku, da bi podržao svoje tvrdnje. Zbog ovog razloga, žalba se odbija kao neosnovana.“

Relevantan zakon

Član 10.4 Uredbe UNMIK-a 2003/ 13: *“Radnik ima pravo na 20 % od prihoda ostvarenog prodajom ukoliko je bio evidentiran kao radnik DP-a u vreme privatizacije-likvidacije i ukoliko je bio na platnom spisku DP-a najmanje tri godine. Radnik koji ne ispunjava ove uslove ipak će imati pravo na 20 % ukoliko se utvrdi da je njegova diskvalifikacija posledica diskriminacije.”*

Navodi podnosioca

22. Podnosilac je u zahtevu naveo da *„presudu Žalbenog veća smatra neosnovanom jer ga izuzima sa konačnog spiska za dobijanje 20% od privatizacije “DP Voćar”.*
23. Podnosilac, dalje, navodi *„da su presudom Posebne komore Vrhovnog suda Kosova, za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju, AC-I-14-0311-A0001-A0023 od 15.07.2015 god., u delu koje se tiče podnosioca, učinjene povrede odredaba Ustava Republike Kosovo, i to: člana 21, 22 vezano sa članom 53 i članom 54; člana 24 vezano sa članom 3, i člana 31, zbog čega ona treba da se poništi.*
24. Podnosilac se obraća Sudu sa zahtevom: *„ da Sud obaveže KAP da njega uključi u konačnu listu radnika koji imaju pravo da dobiju udeo od 20% od prihoda ostvarenih od procesa privatizacije.”*

Prihvatljivost zahteva

25. Kako bi Sud mogao da reši žalbu podnosioca, prvo treba da ispita da li je žalba ispunila uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom i dalje obrazloženi Zakonom i Poslovníkom.
26. U tom smislu, član 113. stav 7. Ustava propisuje:

“Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”

27. Takođe, član 48. Zakona propisuje:

„Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.“

28. U vezi sa gore navedenim, Sud utvrđuje da je podnosilac zahtev podneo kao pojedinac i u svojstvu ovlašćene strane, da je ukazao na moguće ustavne povrede, zahtev je podnet u skladu sa rokovima utvrđenim članom 49. Zakona i nakon iscrpljenja svih pravnih sredstava.

29. U ovom slučaju, Sud se poziva na pravilo 36 (1) d) i (2) b) Poslovnika, koje predviđa:

“(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev:

[...]

d) ako je zahtev prima facie opravdan ili nije očigledno neosnovan.“

(2) „Sudu proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:

[...]

b) da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o kršenju osnovnih prava“.

30. Sud je analizirajući navode podnosioca sa aspekta povrede prava i sloboda zagaranovanih Ustavom kao i EKLJP, primetio da je podnosilac svoj zahtev izgradio na navodima da je presuda Žalbenog veća povredila njegova prava i slobode garantovane u članovima 3. 21. 22. 24 kao i 31. 53. i 54. Ustava.

31. Sud pre svega navodi, da se u skladu sa članom 53. [Tumačenje odredbi ljudskih Prava] Ustava: *“Osnovna prava i slobode zagaranovana ovim Ustavom tumače u saglasnosti sa sudskom odlukom Evropskog suda za ljudska prava”.*

32. S tim u vezi, ocenjujući osnovanost navoda podnosioca o povredi člana 3. (Jednakost pred zakonom) i člana 24. (Jednakost pred zakonom) Ustava, a koji se odnose na diskriminaciju, što je u skladu sa članom 14. (Zabrana diskriminacije) EKLJP, Sud je našao neosnovanim i to iz razloga što je podnosilac u zahtevu podnetim Sudu naveo *da je nejednako tretiran u odnosu na druge radnike “DP Voćar“*, a da pri tome nije ukazao na osnov te nejednakosti.

33. S tim u vezi, Sud podseća na to da diskriminacija postoji ako rezultira različitim tretmanom pojedinaca u sličnim pozicijama, situacijama i ako taj tretman nema objektivno ili razumno opravdanje. Da bi bio opravdan, tretman mora težiti zakonitom cilju, te mora postojati razuman odnos proporcionalnosti između korišćenih sredstava i cilja koji se treba ostvariti (vidi: presudu ESLJP, *Marckx protiv Belgije*, od 13.juna 1979. godine, Aplikacija br. 6833/74).

34. Zbog toga je potrebno u svakom konkretnom slučaju ustanoviti da li se prema podnosiocu postupalo drugačije nego prema drugima u istim ili sličnim situacijama. Svako različito postupanje će se smatrati diskriminatornim ako nema razumno i objektivno opravdanje, tj. ako ne stremi legitimnom cilju ili ako nema razumnog odnosa.
35. U konkretnom slučaju, Sud primećuje da podnosilac, osim svojih navoda o kršenju navedenih prava, nije ponudio bilo kakav argument koji bi upućivao na to da je on od strane sudova u predmetnom postupku na bilo koji način bio diskriminisan.
36. Što se tiče navoda podnosioca o povredi člana 31. (Pravo na pravično i nepristrasno suđenje) Ustava, a što je u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLjP, Sud takođe nalazi neosnovanim, i to iz razloga što se osnov žalbe podnosioca o navodnim povredama zasniva isključivo na činjenici da on nije pred redovnim sudovima mogao da ostvari svoje pravo na kompenzaciju na koju on misli da ima pravo.
37. Sud primećuje da su sudovi tokom redovnog postupka uzeli u obzir sve navode obe stanke u postupku, i podnosioca kao tužioca i KAP kao tužene prilikom utvrđivanja osnovanosti tužbe, postavivši ih u ravnopravan položaj, omogućivši im da iznesu svoje argumente, dokumentaciju kao i dokaze, a što se može videti i na osnovu odluka redovnih sudova.
38. Sud, dalje, primećuje da su presude Specijalizovanog veća i Žalbenog veća bazirane na članu 10.4 Uredbe UNMIK-a 2003/ 13, na osnovu koje su i zaključili da a) podnosilac u vreme privatizacije – likvidacije nije bio radnik “DP Voćar” b) nije se nalazio na platnom spisku “DP Voćar” najmanje 3 godine pre privatizacije i c) nije uspeo da izgradi slučaj da je njegova diskvalifikacija posledica diskriminacije.
39. Shodno tome, Sud iz datog obrazloženja ne vidi proizvoljnost; štaviše, Sud primećuje da su Specijalizovano veće i Žalbeno veće uzeli u ispitivanje sve navode koje je podnosilac isticao tokom redovnog postupka, pri čemu su i dali jasne zaključke zbog čega su ti navodi neosnovani.
40. Sud navodi da podnosilac, takođe, tvrde da mu je povređeno pravo na sudsku zaštitu prava član 54. [Sudska zaštita prava] Ustava.
41. Sud podseća da iz člana 54. Ustava proizilazi uslov za ostvarivanje prava na sudsku zaštitu prava, i da on predstavlja povredu ili poricanje prava garantovanih Ustavom. Ako postoji takva povreda, nosilac te povrede ili uskraćivanja prava ima posledično pravo na delotvorno pravno sredstvo.
42. Sud je upravo zaključio da je tvrdnja podnosioca zahteva o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje neosnovana. Prema tome, nema povrede prava koja dovode do sudske zaštite. Shodno tome, ne postoji predmet za ustavno razmatranje.

43. Stoga, Sud utvrđuje da nema osnova da ispituje prihvatljivost tvrdnji podnosioca o povredi prava na sudsku zaštitu prava na osnovu člana 54. Ustava
44. Kao rezime, Sud ceni da u sprovedenom postupku nema činjenica ili okolnosti koje bi na bilo koji način upućivale na to da su, u postupku pred Žalbenim većem, podnosiocu povređena ljudska prava ili slobode garantovane Ustavom ili EKLJP.
45. Sud smatra da podnosilac zahteva nije potkrepio svoje tvrdnje, niti je podneo bilo kakav *prima facie* dokaz koji ukazuje na povredu prava garantovanih Ustavom i EKLJP (vidi: slučaj br. KI19/14 i KI21/14, podnosilac *Tafil Qorri i Mehdi Syl*, Ustavni sud Republike Kosovo, ocena ustavnosti rešenja Apelacionog suda Kosova, CA. br. 2129/2013, od 5. decembra 2013. godine i rešenja Apelacionog suda Kosova CA. br. 1947/2013 od 5. decembra 2013. godine).
46. Sud je stava da kriterijumi po kojima bi se žalba podnosioca razmatrala sa aspekta povrede prava i sloboda zagantovanih Ustavom kao i EKLJP nisu ispunjeni.
47. Shodno tome, zahtev je očigledno neosnovan i treba se proglasiti neprihvatljivim u skladu sa pravilom 36 (1) d) i (2) b) Poslovnika.

IZ OVIH RAZLOGA

Ustavni sud Kosova u skladu sa članom 47 Zakona i pravilima 36 (1) (d) i (2) b) Poslovnika o radu, na zasedanju održanom 2. maja 2017. godine jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev kao neprihvatljiv;
- II. DA DOSTAVI stranama ovu odluku;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u saglasnosti sa članom 20. stavom 4. Zakona i
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah

Sudija izvestilac

Altay Suroy



Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi